

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihcizisčezěrnj w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostać.

Judika.

Sebr. 9, 11—15.

„Ahrystuž je pschichol, so by wyschschiměschnik byl.“
Wón běsche tón prawý wyschschiměschnik, kiž je naž psches
šwoju krej wumohl. Šsam psches šwoju krej je wón do
teho šwjateho nutschol.

Wyschschiměschnikski wopor je krej Ahrystužowa,
sa naž pschelata.

1. Psches nju šmy my wumoženi.
2. Psches nju dóndžemy k nowemu žiwjenju a
dostanjemy wěčne herbstwo.

1. Waschnje wopora namašamy pola najwjazy ludow.
Waschnje wopora wuhadza s najhlubšeje potrebnosće
čłowškeje wutrobny. Džnj čłowjeł šwoju hrěschnu winu
póšnawa, je jeho šwědomnje njeměrne. Čłowjeł pyta po
wufšwobodženju a čłowjeł šebi praji, so je na hrěch schtrafa
poštajena. Schtrafu pyta wón wotwobroczič, wotwofuczič.
A temu pschijujeke wón wopor. We woporje wón šwoje
hrěchi póšnawa a pyta wodacze. Tak činjesche tež israelski
lud pschi šwojich woporach. Mašch list pał praji: „Móžno
njeje, so by wolaza a kóšlaza krej mohla hrěchi přecž
wšacž.“ Wopory stareho šluba njemóža wuczisčjenje
dokonjeć — wone šu šamo pschedšnamjo a wěščenje
na wulki wopor Ahrystužowny. Wulkiměschnik by w Israelu
šwoju najwyschschu dostojosć šjewit, hdy by na wulkim
wujednaškim dnju s šwoju woporneho škocžecža do teho
najšwjecziškeho nutschol a hnadny stol wobkřepil k šnamjenju

wuczisčjenja luda. Tež našch luby Šbóžnik jako wyschschiměschnik
dže do najšwjecziškeho, niž do templa, ale do
wjetscheje a dokonjaneje hěty horkach w njebjach. Wón
šandže psches šwoju krej. Tón wotat je jeho šichiz. A
jako wón šawola: „dokonjane je“, tehdom bu wumoženje
dokonjane a wulki wujednaški šwjedžen šwěta šwjeczeny.
Mětko móžesche k njebjy špicž a šwój wopor psches Boha
pschijesč. Luby šichesčijano! Wón chze tež twój wyschschiměschnik
byčž. Šapschimú jeho, hdyž nětko šašo tebi blisko
štupi. Tam na Golgatha jeho namašach. Šhwatajmy
tam, so bychmy psches jeho šwjatu krej wumoženi byli a
čžerpali móž noweho žiwjenja.

2. „Ta krej Jesom Ahrysta wuczisčji našche šwědomnje
wot mornych škutkow k šluženju žiwemu Bohu.“ Šbóžnik
šastupi sa naž se šwojej šwoju. Šchto jeho k temu wabi?
Wulka lubošč. A luby šichesčijano, hdyž je tale lubošč
twoje šwědomnje šapschimnyta, dyrbi šo wuczisčicž wot
mornych škutkow a wšcheje hordosče. Wopor Jesom Ahrysta
dyrbi naž šapschimnyčž, so bychmy šaprěli bjesbóžne wačhne
a čželne lóschty a šlužili temu žiwemu Bohu. Krej Jesom
Ahrysta dyrbi našche najwjetsche šubto byčž, hdyž wróczo
a do přědka hładamy. Wróczo hładajo je jenicke hnadne
žórko, kiž našche stare žiwjenje wujedna, a do přědka hładajo
je nam žórko možy, kiž nowe žiwjenje štwori. Šobožny
šlužobnik Boži je juntrócž šwoju dušchu wobsamnył do
dweju krátkeju modleškeju šlowow (Quod vivi, tege; quod
vivam, rege) t. r.: Šchtož šum živy byl, pschitryj ty;
šchtož živy budu, wódž ty. To je krašnosčž šwoje

Chrystusoweje, kiž naš do noveho živjenja wabi a naš wěstnyh čini wěsteho herbstwa. Pšches swoju kmjercz je wón tu murju wottorhal, kiž naš dželešche wot Boha, a nam pšhistup ke krajej wěczneho flubjenja wotewrił. Teje nadzije móžemy šo trošchtowacz, dokelž šmy powołani (šht. 15.). Jako jeho wumoženi chzemy našchemu wyschšchemu mēšchnikej fluzič w žiwej pošlušchnošči, šo bychmy pšches njeho tež dostali wěczne herbstwo, kiž je nam šthowane w njebjekach. Šamjen.

Judica.

(Pšalm 43, 1.)

Šlōš (211): Š hlubiny ja wołam čže —

Šsudž, o šnježe, š prawdoščžu Wšchitku šhroblych njeprawdu!
Wje pšched hrēchom šahowaj, **Božoj** twój mi šbōžny daj! —

Božo, twoja prawiza Na wšchej šlōšči dobywa!
— Šrodžičežo a wukhow ty **Dušche** wěrjazeje šy.

A mšda š dobom najwjetšcha, **Kotraž** pošnje špošoj!
Wšchitkich šwěrnyh bēžerjom **Dužnyh** dom do njebjekow.

Wjedž mje, **Wōtče**, š zušoby **Do** twojeje domišny;
Mi šo štyščeže po tebi, **Njedaj** š hanibje pšhincz mi! —

Moje wukhowanje je **Twoje** wōtžne šmilenje;
Pravo mile wukhowašch, **W** štyšku trošcht mi podawašch.

Pšhecziwo wšchēm nablašnym, **Ludžom** šawištnym a šlym,
Wšstupuješch ša mnje ty, **Dokelž** wumožnik mój šy.

Temu nihdy njeschlōdži, **Riž** šo tebi dowēri,
Žana njepšhecželšta mōž; **Štajny** ty šy šwěrnyh šchuz.

Njekwjatemu živjenju **Šhroblyh** hacžič š frutoščžu;
Špodobanje hnadne mašch **Na** prawdže, ju šakitašch.

Ludu mily šwojemu **Čžinišch** wšchēdnje dobrotu,
Duž šo šbōžny šraduje, **Dokelž** džēl joh' krašny je! —

U.

Wšchelakore šwjeczenje šwjateho pošta.

W lēče 1633 bēšche, šo do wšy Oberammergawa w Bajerškej mōr pšchindže. Wobhydlerjo tehdy šwjatocžnje flubichu, šo ma šo w pšchichodže šwjate čžerpjenje Chrystusowe na wošebite wašchnje šwjecžič š tym, šo šo podawišny tamnyh šwjatych, čžēžkich hodžinow šašo pšchedštajeja ša wocži pšches žiwych. Šbōžde džēšacž lēt šu wot teho čžaša šem mužoj, žony a džēčži tamnišcheje wšy šjednocženi Šbōžnikowe čžerpjenje pšchedštajeli. To bēšche poštna hra, niž drje w pošče šamym džeržana, ale w lētnym čžašu — tola š podnōrjenju wutrobom do šwjateho pošta. Dokelž wobhydlerjo Oberammergawa po nēčžim wošebitu wuštojnoščž a trošymjenje ša tajku wēž wopošawacz počžachu, duž šo pšchihladowarjo š blifka a š daloka šthadžowacz počžachu. Šaj, š druhich krajow, šamo tamnu štronu morja šu pšchihadžowali wopytowarjo, šwētnje a duchownje smyšleni, pobožni a njepobožni we wulkim, š temu wošebje pšchprawjēnym rumje pšchihladowacz. **A** dokelž šo pšchedštajenje š hudžbu, je špēwanjom a š wjetšcha š biblijškim flowami džeržēšche, móžemy myšlicž, šo je tež natwarjaze bylo.

Š wohladanjom dobrego a šwjateho šo wutroba natwarja. Luther chžyšche šwjatu historiju tež molowanu mēčž a Bože domy š wobrašami pšchene, šo bychy š nich hnuče, pošhlnjenje a trošcht

wukhadžale. Šlej, wobrašy Chrystusoweho pošlednjeho čžerpjenja tu a tam w Božich domach abo tež w našchich šchēščžijanskich domach! Še to wopomnicž bylo tež pšchi šwjeczenju pošta. Šlaj, krašny wobraš wot rufi molerja Šafaela š podpisom „Chrystusowe nješenje šchiza“: Šwjatocžny čžah šo na horu hiba. Šorkach widžič popowiščežo Šolgata. Šrēdku čžahnu wojazy, pēšchi a na šonjach. Šedny šhorhoj nješe. Wošrjedž čžaha je Šbōžnik. Čžēžku šchizowu hrjadu ma na šhribječe. Šob čžēžu je na poš šemi padnjeny. Šluboča bološčž š jeho woblicža rēčži. Na poručjenje wyschšcheho romškich wojatow budže Šchiman š Šyrene, kiž runje š pola pšchindže, nušowanj, Šbōžnikoj šchiz wotewšacz. Čžmowje drje hlada: rad by šo čžēže wšdal, tola njemōže. Na šoku poš Šbōžnikowa macž š bološčžu pšchemōžena š šemi pada, a druhe žony pšchi njei ružy šamaja. — Špēwat šo modli:

Mi twoje šmjertne pohladanje
Do dušche šacžičež na wēczne;
Njech wšchēdnje twoje wujednanje
We wutrobje mi mōžne je!

Šwjaty poštna ma mjeno wot poščenja. Mny evangelišy šo njepoščžimny je šdžerženjom wot wēšteje žyrobny. Teke poščenje šlušcha tola šobu do teho, šchtož šwjate pišmo mjenuje „ščžen pšchichodneho dokonjaneho“. To dokonjane poš je hlubočo šacžute špominanje na Božu martru. Mny šwjecžimny poštna w šwjatych rošpominanjach, šotrež šo w Božich domach abo w šchulškich abo tež wšchēdnjch šchēščžijanskich domach wotdžeržuja. Še to rjane, šbōžne šwjeczenje, hdyž šo špēwaja poštna šhērlušche š Šbōžnikowej čžēščži a š pošbēhnjenju našchich wutrobom, hdyž šo wopominaja poštna ščenja š pošhlnjenju našchich šhudnyh, šlabnyh dušchom. Šak nušne a pošohnowane tajke čžiche šhwilki ša našch šhwatažy, šarowaty a wot wšchēdnjch wēžow tak šajaty čžaš!

(Pšchichodnje ššōnczenje.)

„Wēczne wumōženje!“

(Šebr. 9, 11—15.)

Šapphiške hrono.*

Chrystus je pšchihšol, šo by wyschšchimēšchnit
Pšchichodnyh šublow byl; wón njeje hrēšchnit;
Šwjaty je Boži wón a šerichtha mēra,
Pošoj ma wēra!

Wēczne je wumōženje dobył šwjaty,
Dokelž ša naš je jako wopor daty;
Pšchelal šwoju krej je, we šmjercži pošyl,
Šbōžnoščž nam dobył.

Wopory šastaršku šu nješamohle
Wujednacž hrēchi, dokelž šnamjo hōle
Bēchu, kiž nima mozy, čžištoščž ššicžič,
Šlōščž šamu šnicžič.

Šwjata je Chrystusowa krej a Boža,
Študžen nam wučžiščenja, pošna šboža;
Dokonjanu je dala prawdoščž wērnyh,
Š Boha nētš mērnyh.

Ššrēdnit šakonja je wón nowoh' nētšo,
Šašnjene horjo tak woprawdže wšchitko
Pšches jeha krej, nam prawdoščž wēczna data
Šeho je šwjata.

* Špēwajomne š hšōšom (77): Šajšubšči Šesu, šchto je twoja wina? atd.

Wyschschiměschnik je sashol Sesuf t Boku,
Woterwil je nam nomu t njeju dróhu,
Pshes njeho czahnu t Wótzej dom do raja,
Kotšiz job' snaja.

Wyschschiměschnik džě, kotryž mile dawo
Duscham wěrjazym pschezo sbóžne prawa,
Ze wón brědnik našch, kral a fěrschta měrnj,
Wěcznje nam šwěrnj! —

U.

Wo khěrluschach na wyschschim chorje.

(Pofracžowanje.)

Tola po tutych pschedspomnjenjach chzemy šo nětko wobroczič z hromadzy tych 15 psalmow, kiž šu w psalmstich knihach licžbu 120—134 dostale. Druhim napschecziwo šu wone mjes šobu jena jenoscz. Wot druhich šo rosdželeja hižom psches šwoju krotkoscz, w pscherěsku maja wone jenož 6 schtuczkow, a jeniczi dlějšchi, 132. psalm, je tež lědom tak dolhi, kaž druge psalmy w pscherěsku šu. Dale ma jich hebrejska rěcz wschelake wošebitoscže, na kotrež pofasowacz šo tudy njehodzi. Sacžuwanja tych šamych šo šebi runaja. Šich najmłódschi wukladowar w franzowskej rěcz, Bovet, jara derje wo nich praji, šo šu spěwy, kotrymž ma šo pomjenowanje „idyllow“ pschipołozicž. Němski šlawny spěwar Mückert je tež wunamakal, šo maja jich schtuczki wošebitu měru a twórbu. Dale šo w žanym t nich šlowo „Selah“ njenamaka, kaž w druhich husto, žanemu mjes nimi njeje hlóš pschepišantj kaž druhim, kotrež mějachu šo na pschillad spěwacz po hlošu: „Wo rjanej mlodošczi“, abo „Wo jelenizy, kotraž rano budže honjena“, abo „Wo němym holbju mjes zushmi“, abo „Wo krotej róži“. Štóncznje njeje žadyn tych psalmow 120—134 hewal šo husto namakaze napišmo dostal: „K šaspěwanju“, ale kóždy „Khěrlusch na wyschschim chorje“, to je pscheložk po Lutheru hebrejskich šlowow „Schier hamaaloth“. Nětk šo praji, šo lěpschi jich pscheložk je: „Khěrlusch stopjenjow“. Pšchetož „maaloth“ je mnohota wot maalah, a tuto šlowo ma na šebi tak wjele kaž „stopjeń“. Tak šo praji 1. kral. 10, 19 wo wulkim pošloczenym trónstkim stolom wot helesantskich kosczow, na kotrymž Salomon pschi šwjedženstkich škladnosczach šydasche, šo t njemu schěscž „maaloth“, schěscž stopjenjow, horje wjedžichu. Tak rěcz Mehemiaš w šwojich knihach pschi twarjenju murjow Serusalema (hl. 3, 15; 12, 37) wo „maaloth“, wo stopjenjach, kotrež pschi studnjazyh wrotach t Dawitowej khězi wjedžichu, a 2 kral. 20, 9 šl. = Šes. 38, 8 šo nam praji wo „maaloth“, wo stopjenjach krala Uhašoweho štónczneho czapnika. Še potajkim „Khěrlusch stopjenjow“ abo tež „Khěrlusch na stopjenjach“ jako pscheložk nadpišma psalmow 120—134 jara bliško ležazy. Šo je tajki našch pscheložk prawy, to nam wobrucžuja wurash, kiž šo trjebaja ša tute psalmy w grichstkej bibliji, „Septuaginta“ mjenowanej, kaž tež we łaczanskej, mjenowanej „Vulgata“. Lutherowy „Khěrlusch na wyschschim chorje“ je wschaf tež podobnje mēnjennj. We šwojim přenim pscheložku psalmow, kiž 1524 wuńdže a wo kotrymž šudži, šo šo hebrejskemu bliži a němsteho šo šdaluje, bě wón pišal „Khěrlusch we wyškosczzi“. Wo myšli tuteho napišma wón praji we wukladowanju 127. psalma, šchěščanam w Riga w Livlandže 1524 pošwjeczenym: „Čžehodla tutón psalm a něotre wjazy rětaja khěrlusch we wyškosczzi, ja njewěm. Někotš mēnja, šo šu mēšchnizy a lewitojo tajke psalmy spěwali, hdyž šu horje do templa šchli po šthodach abo stopjenjach, teho dla je mjenuja khěrlusch na stopjenjach abo šthodach. Ale to njepłaczi, nima tež žadyn šaložk a pošiw w pišmje; woni tež nješbu na stopjenjach, ale w templu spěwali. Šdyž paš mělo nětajke mēnjenje płaczič, bych ja mēnil, šo šu šo tute psalmy

t wyškim hlošom spěwale, runje jako džěczi a žónstke spěwaju napschecziwo mužskim atd. Tola dofelž šandženosczi pschisłuscha, tak šu lewiczi spěwali, dha je njewěste, schtož wo tym prajimj; njeleži tež wjele na tym, jeno šo šamy psalm prawje rošmimj.“ Tuto Lutherowe wukladowanje šo dótka t tym židowskeho wukladowarja Gaona († 942), kiž naspomnjene napišmo we šwojim arabiskim pscheložku šažo da psches „Khwalba Boža t pošbēhnjenjom hloša.“

Ale pschi tajkim mēnjenju njeje Luther wostal. We šwojim druhim pscheložku psalmow, kotryž wón, po tym šo bě někotrych šobudželaczerjow mēl, 1531 wuda a wo kotrymž praji, šo „němskemu bliže steji a hebrejskeho šo bóle šdaluje“, je wón wušwolil pscheložk „Khěrlusch na wyškim chorje“. Šchto je t tym mēnjene, to šhonimj še šlowow, t kotrymž je Luther w lětach 1531—1533 šwojim studentam psalmy 120—134 we łaczanskej rěcz wukladowal a kotrež buch wot jeneho tych šamych, t mjenom Weit Dietrich, 1540 w Strašburgu do czisčcža date. Šow Luther w šawodže wo napišmje „Schier hamaaloth“ tak praji: Najprjódzy šo jow prascha, čžeho dla je psalmam tajke napišmo date. Wukladowarjom mēnjenja šu wschelake. Šyra powjeda, šo šu tak mjenowane, dofelž šu je lewiczi abo mēšchnizy spěwali na šthodže abo na stopjenjach templa. Pšchetož w štawijnje wo kralach šo piša, šo šo t templu po stopjenjach horje štupasche. Tych šu 15 byle, a na kóždym šo psalm spěwasche. Šacž je temu tak abo niz, na tym mi wjele ležane njeje. Š wěrje podobne šo mi paš to nješda bycz. To wschaf šo njeda přecz, šo hebrejske šlowo na stopjenja pofasuje. Wostawam teho dla pschi najjednorischim mēnjenju a wuprajam, šo šu tak mjenowane, dofelž šu je lewiczi abo mēšchnizy na stopjenjach abo t wyschscheho mēsta dele spěwacz šwuczeni byli, runje jako pola naš tón, kiž šjawnje w Božim domje pschedspewuje abo předuje, šo na wěštych pošbēhnjenym mēscže namaka, t kotrehož móže lóžšcho wot wschitkich widženy a šlyšchany bycz. Mam mjenujz ša to, šo šo tute psalmy njespěwachu wot mnohoscže luda, w templu pschehymazeho, tež niz wot chora, ale šo šo spěwachu wot wěštych pschedspewarjow dele t wyschscheho blaka atd.

Tutón drugi nahlad Lutherowy bēšche žyle prawy. Wón šo t nim wróczki t temu, kiž bě w žyrkwi šrijedžneho wěka knježazy byl a tež še šlowami Vulgaty pschesjene pschińdže.

Ale nětk paš šlowo „maalah“ njeje na wschěch mēstach hebrejskeje biblije tak wjele kaž „stopjeń“, wošnamjenja wjele bóle tež něichto druge. Tak šo wopišche Šir. 7, 9 wróczenje židow t exila jako „maalah mibabel“, to rěka „horjecžehnjenje t Babela“. Tého dla šu někotš wukladowarjo napišma psalmow 120—134 prajili, šo šu wone khěrlusche, kiž šu šo na czahach, w kotrychž šo židži t Babela do Serusalema wróczichu, spěwale. To čžinitaj hižom Chryšostomuš († 407) a Theodoret. Pošlednišchi pschi tym mēni, šo šu wone wěšczenja na tamny czap, dofelž wschaf bēchu t džěla hižom wot Davita pišane. Tuto wułoženje pschěńdže na to tež do šyrstkeje biblije. W napišmje 122. psalma na pschitk. jow rěka: „Wot Davita. Šedyn tych psalmow horjecžehnjenja. Na tón czap pēšnjenj, jako Cyrus wróczenje exulantow pschifasa.“ Abo 123. psalm ma napišmo: „Wot Davita. Šedyn tych psalmow horjecžehnjenja. Prajeny t wošoby Serubabela, wyschscheho nad jatymi.“ Tež nowišchi wukladowarjo, kaž Rosenmüller, Ewald, Štaulen, šu temu pschihlošowali, pschi tym paš šu tuczi pschistajili, šo šu šo te psalmy tež hagle w czahu wróczenja židow pēšnikle. Tola tuto wułoženje je njemóžne, pschetož žadyn tychšamych nje-rěczki jasnje wo wróczenju t Babela, a druge psalmy, kiž to wopravdže čžinja, kaž psalm 85 a 137, nimaja napišmo „schier hamaaloth“.

(Pšchichodnje štónczenje.)

Shonjena mŏz.

Jara waŭne je, ſo w naſchim czaſu czŕjenje a mŏz modlitwy we wutrobach ſ nowa woŷiwi, pſchetoŷ mŏz ſleho njeſcheczela roſeje khŕſtje. A jeno tŏn na wulkim ſudnym dnju wobſteji, kotryŷ je wſchekomŏz Jeſuſowego mjena wuŷiwacz wjedzil. Tŏn Knjes praji: „Teho dla wachujce kŏzdy czaſ a modlce ſo, ſo byſchce doſtojni byli, czelnycz temu wſchitkemu, ſchtoŷ ſo podacz budze, a wobſtacz pſched czlowſkim Eſynom.“ Ja wŕju, ſo ſo w bliŷſchim czaſu mŏz ſatana ſ zejchami a dŷiwami na tajke waſchnje ſjewi, kajkeŷ hiſchce hacz ſem ſhonili njeſbmy. Njewjedze-li my niczo wo Jeſuſowej mozy, ſ kotreŷ mŏzem nawalnŏſczam ſatana napſcheczimo ſtupicz, dha ſmy ſhubjeni. Czert ſphtuje na wſchelake waſchnje, njewidomnu njebjeku mŏz Jeſuſowego mjena ſaprecz; ale ſchecſzjanſtwu naſcheho czaſa je nuſne, ſo k polnej mozy wrŏczicz, kotraŷ w Jeſuſowym mjenje potajena leŷi. Wſchitkad tajſeje mozy je ſczŕhomazy podawt:

Sedyn mojeju pſcheczelow bŕſche do wulkeje khudoby ſapadnyt, taſ ſo ŷaneho pjenjeŷka wjazn njewobſedzeſche. Wŏn mŕſeſche ſo ſa ŷonu a dŷeczŷi ſtaracz, tola wo tajſej nuſy ſwojeje ŷonje niczo njeſpomni. Ale wŏn ju Jeſuſej praji. Sene ranje proſcheſche jeha ŷona wo neſchto pjenjeſ, dofelz mŕſeſche wſchelake nuſne wŕzy nakupowacz. Wŏn jeno wotmolwi: Ja czi te pjenjeſy dŷenſa wjeczor w pjatej hodŷinje dam. Potom dŷeſche do ſwojeje ſtwy a proſcheſche Boha taſle: Wŏtce, ja ſym twoje dŷeczŷo, ty mi ŷenje w mojim ŷiwjenju dowoliſ njeſbny, ſo bych pjenjeŷka nekomu winojty woſtal, a Jeſuſ je praji: Wo czoŷ w mojim mjenje proſchcz budzece, to chzu ja czinicz, ſo by Wŏt czelczenny byl w Eſynu. Nŕt, Wŏtce, proſchu cze, poſczel mi te pjenjeſy, kotreŷ moja ŷona dŷenſa wjeczor ke kupowanju trjeba.

Ranje ſaŷdze, ale pjenjeſy njeſchidzŕchu; bŕſche w ſchtwŏrtej hodŷinje. — „Wŏtce, tebi ſo dowŕjam!“ Krŏtko po ſchtwŏrtej hodŷinje ſo wo durje ſakapa. Knjes ſaſtupi a proſcheſche mojeho pſcheczela wo roſwuczenie neſajſeje zuſeje rŕcze a poſaſawſchi, ſo jemu ta wŕz jara naleŷi, ſaplaczŷi jemu wuczſbne hodŷiny do prŕdka. Wŏn poloŷi runje taſ wjele pjenjeſ na blido, kaŷ ŷona trjebaſche. —

Taſle ſhonimy mŏz Jeſuſowu. Trjebaſch-li ty 5 hritnow a 50 pjenjeŷkow, dha njeproſch wo 6 hritnow, ale wo runje taſ wjele kaŷ trjebaſch a dowŕ ſo Bohu.

Saŷne wobroczenie.

Wŕne a wuŷitne powjedaſczko ſe ſtarſcheho czaſa.

(Potraczowanie.)

Czaſ miny ſo mi pola tutych lubych ludŷi jara rucze. Taſo bŕch pola nich neſchto wuŷil a na to hiſchce neſotre hodŷiny ſo ſ nimi roſrŕczowal, dyrbjach ſo ſaſo na dompucz podacz. Schtoŷ na te ſklowa kŕdŷuje, ſ kotrymiŷ mje czi dobri ludŷo ſaſo wot ſo puſchczichu, mŏze ſ nich trochu jich wutrobu a ſmyſlenje ſpŏnacŷ a roſŷudŷicz.

„Wſchewodz waſ Wŏh ſtrowych dom“, dŷeſche ta luba ſtara macz, „a ŷohnowany budz tŏn dŷen, na kotrymŷ ſeje ſem pſchichli, ſo byſchce dweju khudeju, ſtareju czlowjekow w jeju njepokoju a tyſchnoſczŷi wopytali. Wſchidzŕce ſaſo k nam, taſ rucze hacz mŏzecz. Hacz ſym runje jara njewŕdomna a njemŏzu ſo ſ tajkim knjeſom, kaŷ wy ſeje, derje roſrŕczowacz, dha budze moje lube dŷeczŷo ſa mnje ſ wami rŕczecz. Wona je tŏn najwjetſchi troſcht, kiŷ mi woſtanje, a ja ſo nadŷijam, luby Wŏh budze mi ju dloho ſdŷerzecz, ſo by mojim ſchepotatym ſtawam a mojemu ſlabemu duchej k pomozu byla, hacz budu ſ mojim druhim lubym dŷeſczom ſaſo ſjednoczena.“

Stajce ſwoje dowŕjenje na teho Knjeſa, wotmolwich ja, a

dopomŕce ſo na jeha nadobne ſlubjenje: Ja chzu waſ noŷycz hacz do ſtarſeje, a hacz wy ſeſchŕdŷiwicze. Ja chzu jo czinicz, ja chzu waſ ſbŕhacz a noŷycz a wumŏz. (Jeſ. 46, 4.)

„Ja ſo wam lubje dŷakuju, mŏj knjeŷe“ — prajeſche Marja — „ſa waſchu woprawdze ſchecſzjanſku dobrocziwŏſcz napſcheczimo mojimaj lubymaj ſtarſchimaj a napſcheczimo mi. Teho Knjeſa ŷohnowanie je wŕſeje waſche wopytanje pſchewodzalo, to ſym na ſebi ſaczuka. Ja ſym pſchewŕdczena, ſo budzetaj mojej lubaj ſtarſchej ſo na to dopomujecz a ſo wjeſelicz, ſo ſu to ſboŷe mŕli, ſo je jich taſ doſtojni prŕdar ewangeliona doma wopytal, ſboŷe, kotreŷ ſo jim prjedy ŷenje doſtalo njebŕ. Mŏj Ebŏznik je mi wjele hnady wopokafaſ, ſo je mje jaſo wopalenz ſ wohnja wutorhnyl a mi pucz ŷiwjenja a mŕra ſjewil. Mojeje wutrobny najhorŷſche ŷadanje je, ſo bych temu Knjeſej k czelczŷi ŷiwa byla; ale mi chze ſo dloho ſeſdacz, prjedy hacz mojej lubaj ſtarſchej teŷ mŏz boha- bojaſnoſce a jeje troſchta-polne plody ſaczujetaj.“

Wi ſo ſda, wotmolwich ja, ſo je nad wami ſtawnje tamne ſlubjenje dopjeljene: Na wjeczor budze ſwŕtko. (Sachar. 14, 7.)

„Ja to wŕju“, dŷeſche wona, „a khwalu Boha ſa tu ſbŏznu nadŷiju, kotruŷ je mi pſcheſ waſ dal.“

Dŷakujce ſo jemu teŷ ſa to, ſo je wam dal tŏn ŷohnowany grat bycz, pſcheſ kotryŷ je waſcheju ſtarſcheju k poſnaczu pſchiwjedl.

„Sa to ſo ja teŷ Bohu dŷakuju, luby knjeŷe; ale pomnyſlu ja ſebi na ſwoju njemŏz a njeſchmanoſcz, dha wjeſelu ſo jeno ſ ſchepotanjom.“

„Luby knjeŷe“, prajeſche tŏn luby ſtary muŷ, „ja ſym wŕſty, ſo wam luby Ebŏznik tuto wopokazŷtwo lubŏſce ſaplaczŷi. Modlce ſo ſa naſ, kiŷ ſmy ſtari a ſmy ſo czeŷzy pſchewrŕchili, ſo by Wŏh ſwoju hnady-polnu ſmilnoſcz nad nami wopokafaſ, hdyŷ wopŏlnŏzna hodŷina pſchidzŕce. Naſcha Marja czŕpi wjele ſa naſ, taſ derje po czele kaŷ po duſchi, Wona dŷela ~~zbyl dŷen~~ ſo by naſ wſcheje prŏzy pſchewbŕhnyla, a ja ſo jara boju, ſo wona mozy doſcz njemŕje, to ſnjecz, ſchtoŷ je naſche dla na ſo wſala. Wona ſo ſ nami roſrŕczuje, cziſta nam, modli ſo ſa naſ, ſo bychmy wot pſchichodneho hnŕwa wumŏzeni byli. — Haj, woprawdze, wona je nam jara drohe dŷeczŷo.“

Budze tu Bohu poruczŷeni a wſchitko, ſchtoŷ wam pſchibluſcha!

„Boŷmie khodzece, mŏj knjeŷe, my ſo wam hiſchce junu wſchitzy dŷakujemy.“

Taſ wopuſzczich tŏn krŕcz tyche dobrych ludŷi. Na ſwojim dompuczu mŕſach ſlŏdke wopomnjenja, a kaŷ wŕju, jara wuŷitne. Ja wopytowach hiſchce wjele krŕcz tutych ludŷi w jich domje, tymle wobhdlenju mŕra, a kŏzdy ras mŕſach ſo Bohu ſa roſrŕczowanie dŷakowacz, kotreŷ tam mjeſ ſobu mŕſachmy.

(Wſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Saŷdŷenu njedzŕelu mŕſeſche ſo prŕnje ſerbiſke kemſchenje w Draŷdŷanſtej ſchiznej zyrkwi. Njana liczba nutrnich kemſcherjom bŕſche ſo ſeſchla, ſo by ſo natwarila na drohim Boŷim ſl wje w lubej maczŕnej rŕczŷi. Spowjednu wuczbu mŕſeſche wodŷet naſchich ſerbiſkich kemſchenjom w Draŷdŷanach, knjeſ ſarat rŕczet ſakub, prŕdowanie knjeſ duchowny Tyſchet ſ Budyſchina. Spowjednych bŕſche 143, mjenujzy 48 muŷſkich a 95 ŷŏnſkich.

— Schtwŏrik pſchipoſdnju je duchownſtwo Luŷizy noweho knjeſa wotrŕſneho hejtmana ſ Krauſhar poſtrowilo. W mjenje ſerbiſkeho duchownſtwa bŕſche w deputaziji knjeſ ſarat rŕczet ſakub ſ Njeſmaczŷidla.